

Arrest

nr. 55 059 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 9 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 oktober 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, dient op 27 april 2004 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 4 augustus 2004 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 25 augustus 2004 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 17 maart 2005 treedt verzoeker in Zweden in het huwelijk met een EU-burger van Portugese nationaliteit.

Op 17 juni 2005 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in in functie van zijn echtgenote.

Verzoeker wordt op 22 november 2005 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen en op 9 december 2008 van een F-kaart.

Op 19 maart 2009 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Leper veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden met uitstel wegens het gebruik van valse stukken (valse buitenlandse huwelijksakte en vals werkgeversattest).

Op 17 juli 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 34 492 van 23 november 2009 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 13 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In het "typeformulier regularisatieaanvraag" dat bij deze aanvraag gevoegd wordt, verwijst verzoeker naar het criterium "ononderbroken verblijf van 5 jaar + duurzame lokale verankering in België" en naar het criterium "werk + duurzame lokale verankering".

Op 15 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.12.2009 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wenst zich te beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009 en legt allerlei documenten verklaringen voor die zijn aanvraag zouden kunnen ondersteunen. Echter werd betrokkene op 19.03.2009 veroordeeld door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Leper voor valsheid in geschrifte. Hij werd enerzijds veroordeeld voor het aangaan van een schijnhuwelijk teneinde op bedriegelijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen en anderzijds werd hij veroordeeld voor het gebruik van een vals werkgeversattest op een Belgisch gemeentehuis teneinde op bedriegelijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen.

Betrokkene heeft dus bewust getracht de Belgische autoriteiten te misleiden, hierdoor kan er hem geen gunstige regeling worden toegestaan."

Op 20 oktober 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7 al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht Manifeste beoordelingsfout

Dat verweerder in de ongegrondheidsbeslissing dd. 15.09.2010 stelt dat verzoeker geen gunstige regeling kan worden toegestaan nu hij bewust zou getracht hebben de Belgische autoriteiten te misleiden.

Verweerder verwijst dienaangaande naar de veroordeling in hoofde van verzoeker wegens schijnhuwelijk.

2.

Inderdaad werd verzoeker op 19 maart 2009 door de correctionele rechtbank van leper wegens schijnhuwelijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel gedurende drie jaar en een geldboete van 100 €.

3.

Dat verzoeker opmerkt dat maatregelen van openbare orde of van staatsveiligheid enkel mogen gegrond zijn op het persoonlijk en het huidig gedrag van de betrokkene.

Dat een veroordeling geen voldoende motivering is.

Dat een maatregel van verwijdering niet mag steunen op redenen van algemene preventie (C.J.C.E., 26.2.1975, zaak 67/74, Bonsignore, Ree. 1977, p. 297) en een strafrechtelijke veroordeling mag slechts in aanmerking komen indien er een onmiddellijk gevaar bestaat (C.J.C.E., 27.10.1977, zaak 30/77, Boucher, Ree. 1977, p. 1899) en indien er redenen voorhanden zijn om te vrezen dat betrokkene, in acht genomen de vorige feiten, nieuwe misdrijven zal plegen (C.J.C.E., 4.12.1974, zaak 41/74, Van Duyn, Ree. 1974, p. 1337).

Dat voormelde redenen geenszins aanwezig zijn,

4.

Dat geenszins door verweerder werd aangetoond dat het gedrag van verzoeker, op het ogenblik van het onderzoek van zijn aanvraag, een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de Belgische samenleving.

5.

Het schijnhuwelijk, waarvoor verzoeker werd veroordeeld, dateert immers al van 2005.

Verzoeker werd slechts veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel gedurende drie jaar en een geldboete van 100 €.

Sinds de feiten van 2005 kwam verzoeker niet meer in aanraking met het gerecht!!!!

6.

Dat derhalve, gelet op voormelde rechtspraak, gelet op het feit dat de strafrechtelijke feiten reeds dateren van 2005 en verzoeker sindsdien niet meer in aanraking kwam met het gerecht en gelet op het feit dat verzoeker slechts werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel gedurende drie jaar, dient vastgesteld te worden dat de ongegrondheidsbeslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

7.

Verzoeker merkt verder op dat hij zich inspant om zich in de Belgische samenleving te integreren en bij regularisatie van zijn verblijf onmiddellijk aan de slag kan.

Verzoeker verwijst naar de bewijsstukken gevoegd bij zijn aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vw. dd. 13.12.2009.

Door verweerder wordt geenszins gemotiveerd waarom de enige veroordeling dd. 19.03.2009 in hoofde van verzoeker een beletsel zou vormen voor de regularisatie van zijn verblijf en waarom verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op de criteria 2.8.A en 2.8.B van "Nieuwe instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009"

9.

Dat derhalve bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en in strijd is het met de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout."

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen opzichte genomen beslissing,

zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. Deze wettelijke doelstelling is bereikt. De beslissing is genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel de juridische als de feitelijke grondslag vermeld zijn. Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn aanvraag ongegrond werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd.

De verwerende partij wijst erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

De verwerende partij meent dat de gemachtigde *in casu* wel degelijk is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Verzoeker betwist de feiten niet die hij gepleegd heeft maar hij meent dat deze dateren van lang geleden en dat hij sinds 2005 niet meer in aanraking is gekomen met het gerecht.

De verwerende partij merkt dienaangaande echter op dat het *vademecum* van 21 september 2009 ter verduidelijking van de instructie van 19 juli 2009 stelt dat personen die een gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en personen die de overheid hebben willen misleiden of fraude hebben gepleegd, uitgesloten worden van regularisatie. De instructie van 19 juli 2009 bevat een gelijkaardige bepaling. In het kader van de discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt heeft hij terecht geoordeeld de aanvraag van verzoeker ongegrond te verklaren. Hij handelde daarbij na grondig onderzoek van alle elementen die verzoekers concrete situatie kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

2.3. In de repliekmemoire merkt verzoeker op dat de verwerende partij nalaat om het middel te beantwoorden en hij blijft erbij dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom de strafrechtelijke feiten die dateren van 2005 nog steeds een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of waarom de veroordeling van 19 maart 2009 een beletsel zou vormen voor regularisatie van het verblijf van verzoeker.

2.4.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker zich wenst te beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en allerlei documenten verklaringen voorlegt die zijn aanvraag zouden kunnen ondersteunen; dat verzoeker echter op 19 maart 2009 werd veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg te Leper voor valsheid in geschrifte: hij werd enerzijds veroordeeld voor het aangaan van een schijnhuwelijk teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen en anderzijds werd hij veroordeeld voor het gebruik van een vals werkgeversattest op een Belgisch gemeentehuis teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen; verzoeker heeft dus bewust getracht de Belgische autoriteiten te misleiden, hierdoor kan er hem geen gunstige regeling worden toegestaan.

De tweede bestreden beslissing vermeldt de toepasselijke rechtsregel met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en bevat tevens een motivering in feite, dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten: hij is niet in het bezit van een geldig visum.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De eerste bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De eerste bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

In de eerste bestreden beslissing wordt melding gemaakt van de criteria waarop verzoeker zich heeft gesteund in zijn aanvraag maar wordt er vervolgens op gewezen dat verzoeker door de correctionele rechtbank te Leper op 19 maart 2009 werd veroordeeld voor valsheid in geschrifte: verzoeker werd veroordeeld voor het aangaan van een schijnhuwelijk en voor het gebruik van een vals werkgeversattest teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat verzoeker dus bewust heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden, waardoor hem geen gunstige regeling kan worden toegestaan.

2.4.2. Verzoeker voert aan dat maatregelen van openbare orde of van staatsveiligheid enkel mogen gegrond zijn op het persoonlijk en huidig gedrag van de betrokkene, dat een veroordeling geen voldoende motivering is en dat een verwijderingsmaatregel niet mag steunen op redenen van algemene preventie. Verzoeker vervolgt dat niet werd aangetoond dat verzoekers gedrag een reële actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de Belgische samenleving, dat zijn schijnhuwelijk al dateert van 2005, dat hij slechts werd veroordeeld voor een gevangenisstraf van drie maanden met uitstel gedurende drie jaar en dat hij sinds de feiten van 2005 niet meer in aanraking kwam met het gerecht.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is de eerste bestreden beslissing niet gesteund op redenen van openbare orde of nationale veiligheid omwille van zijn veroordeling op 19 maart 2009 of omwille van zijn persoonlijk gedrag.

In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verzoekers veroordeling wel vermeld, echter niet om te concluderen dat verzoekers gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde of veiligheid maar wel om erop te wijzen dat hij op bedrieglijke wijze twee maal heeft gebruik gemaakt van valsheid in geschrifte, namelijk door het aangaan van een schijnhuwelijk en door het gebruik van een vals werkgeversattest, teneinde op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen en dat verzoeker dus bewust heeft getracht de Belgische overheden te misleiden. Verzoeker betwist dit motief niet (zie ook *infra* punt 2.4.4.).

Ook in de tweede bestreden beslissing, de verwijderingsmaatregel, is er geen sprake van redenen van openbare orde of nationale veiligheid. In deze beslissing wordt enkel vermeld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. Ook dit motief wordt niet betwist door verzoeker.

De uiteenzetting van verzoeker over de redenen van openbare orde of nationale veiligheid mist bijgevolg feitelijke grondslag voor beide bestreden beslissingen en kan niet worden aangenomen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.4.3. Verzoeker wijst op zijn inspanningen om zich te integreren en dat hij bij regularisatie onmiddellijk aan de slag kan.

De verwijzing naar deze elementen van zijn aanvraag volstaat niet om aan te tonen dat de motivering van de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op een foutieve feitenvinding.

2.4.4. Verzoeker voert aan dat niet wordt gemotiveerd waarom zijn enige veroordeling op 19 maart 2009 een beletsel zou vormen voor de regularisatie van zijn verblijf en waarom verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, bevat de eerste bestreden beslissing wel motieven in dit verband. Er wordt namelijk op gewezen dat verzoeker bewust getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden waardoor hem geen gunstige regeling kan worden toegestaan. Verzoeker kan in dit verband bijgevolg geen schending van de formele motiveringsplicht aantonen.

De Raad stelt vast dat verzoeker dit motief evenmin inhoudelijk betwist. Verzoeker ontkent niet dat hij gebruik gemaakt heeft van valse stukken om op bedrieglijke wijze een verblijfsrecht te verkrijgen. Verzoeker ontkent evenmin dat hij daardoor bewust getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden.

Deze motieven steunen op de stukken van het dossier: het vonnis waarbij verzoeker veroordeeld wordt voor het gebruik van valse stukken bevindt zich in het dossier. Het is evenmin kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat verzoeker, door het gebruik van valse stukken, heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden. Verzoeker toont alleszins niet met concrete gegevens aan dat dit oordeel kennelijk onredelijk zou zijn.

De Raad acht het ten slotte niet onredelijk om te beslissen dat verzoeker geen gunstige regeling kan worden toegestaan, nu hij bewust getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden. De eerste bestreden beslissing steunt bijgevolg op pertinente, deugdelijke, afdoende en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Een manifeste beoordelingsfout kan evenmin worden aangenomen.

2.4.5. Verzoeker uit geen kritiek op de motieven van de tweede bestreden beslissing en ontkent niet dat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten. Ook de tweede bestreden beslissing steunt bijgevolg op pertinente, deugdelijke, afdoende en ter zake dienende motieven en ook hier kan de schending van de materiële motiveringsplicht niet worden aangenomen.

2.4.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van

een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking van de voorgaande onderdelen van het enig middel is gebleken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de stukken zoals die zich in het dossier bevinden en erop heeft gewezen dat verzoeker door het gebruik van valse stukken op bedrieglijke wijze een verblijfsrechtelijk voordeel heeft bekomen en dus bewust heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden, wat verzoeker nergens betwist in zijn verzoekschrift. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat werd uitgegaan van een niet correcte feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET